

[Niels Andersen.]

Man skulle hellere arbejde sammen på at skabe de samme vilkår for erhvervslivet som helhed — og her tænker jeg naturligvis i første række på industrisektoren.

Det andet, man forlader, når man nu går over til at gennemføre en lovgivning som denne, er den naturlige markedsregulering, der har været. Når det har knebet med afsætningen af landbrugsvarer ude omkring i verden, ja, så har man jo trods alt kunnet afsætte sin produktion, netop fordi man har haft de lave priser. Denne naturlige markedsregulering forsvinder, når vi nu fastsætter minimumspriser. Jeg har godt set, at der i lovforslaget tales om, at smørprisen kan gå længere ned, end det er fastsat i lovforslaget, men for mælkens vedkommende er markedsregulatoren i hvert fald forsvundet.

Det væsentligste og det, som rent principielt er forkert efter min opfattelse, er imidlertid, at man nu kommer til lovgivningsmagten og siger til den, at nu skal denne gennemføre en fast pris for landbrugets varer. Det ærede medlem hr. Poul Møller var inde på nogle betragtninger, som jeg er helt enig med ham i, og jeg må i og for sig komplimentere det ærede medlem, idet han gav udtryk for at være enig med mig, forinden jeg endnu havde talt; men de synspunkter, som jeg her ønsker at gøre gældende, afviger for så vidt ikke fra dem, jeg tidligere har fremsat offentligt. Hvad kan det ikke medføre, at man nu fra lovgivningsmagtens side skal til at fastsætte priser på landbrugets produkter? Det kan medføre, at andre erhvervsgrøner kommer med nøjagtigt samme krav som landbruget. Det ærede medlem hr. Poul Møller sagde, at det kan jo resultere i, at også lønmodtagerne og arbejdsgiverne kommer med krav til lovgivningsmagten om, at man også skal fastsætte lønningerne. Derfor kunne jeg egentlig godt tænke mig at spørge det ærede medlem hr. Poul Møller, om han er tilhænger af en sådan ordning? Jeg mener, at de konsekvenser, en lovgivning som denne får, er

helt uoverskuelige, og at vi kommer ind på noget, som det vil være uhyre svært at komme ud af igen.

Når man skal se på, hvad det betyder for landbruget, så ved jeg godt, at sådanne principielle betragtninger skæpper ikke noget i landbrugernes kasser; dem kan man nu engang ikke leve af. Jeg kan også godt se det misforhold, der består i, at nogle her i samfundet er sikret deres løn og på anden måde sikret, gennem en beskyttelsespolitik, priserne for deres produkter, medens landbruget jo er undergivet de vilkår, verdensmarkedet giver, men jeg vil gerne sige, at bestræbelserne burde koncentrere sig om overalt at nå frem til de vilkår, som landbruget har, således at man ikke udvikle sig i mere planøkonomi, end vi har. For mig at se er industrisektoren i dag ved at vikle sig ud af den planøkonomi, som blev gennemført ved valutacentralens indførelse i 1932. Man har i virkeligheden erkendt, at den planøkonomiske vej for industrisektoren har været forkert. Det har man erkendt, fordi man har mistet sin konkurrenceevne. Derfor er det nedslående, når landbrugserhvervet i dag vil begynde at udvikle sig i nye planøkonomiske foranstaltninger, og man vil kunne forudse, at landbrugserhvervet vil komme til at gennemgå nøjagtig den samme udvikling, som industrisektoren nu har været igennem.

Det, der er af afgørende betydning, er faktisk, at landbruget skal bevare sin konkurrenceevne, ganske simpelt fordi økonomien i fremtiden uvægerligt vil komme til at hvile på større markedsområder. Derfor er det aldeles afgørende og vigtigt, at landbrugserhvervet bevarer sin konkurrenceevne, og at man også søger at udbygge de andre erhvervs konkurrenceevne her i landet. Det var den vej, vi skulle gå, den stik modsatte af den, som nu er stukket ud.

Med hensyn til hjemmemarkedet for landbrugsvarer vil jeg understrege, at det er jo under ca. en tredjedel af disse landbrugsprodukter, der bliver afsat på hjemme-